

ogsaa, han talte om Datoen 1. December, og det er jo givet, at den 1. December er det Underskrifterne, der skal afgives, og ikke Ratifikationerne. Jeg gaar ud fra, at det, som den højtærede Forsvarsminister har haft til Hensigt at sige, var, at han vilde udsætte til den 1. December, naar Underskrifterne forelaa. Saaledes har jeg forstaaet den højtærede Forsvarsministers Bemærkninger, idet intet tydede paa, at han agtede at udsætte *ad calendas Græcas*, indtil det Tidspunkt, som man aldeles ikke kan vide noget om: naar Ratifikationerne kommer til at foreligge. Men selve Underskrifterne af de samlede Riger i London vil nok, naar den Dag kommer, da Underskrifterne kommer til at foreligge, vise sig at være en Begivenhed, som hæver det over al Tvivl, at Ratifikationerne kommer til at finde Sted. Der vil, naar man faar at se Forløbet af denne Underskriften den 1. December, ikke være nogen, som ikke vil forstaa, hvad det er for en verdenshistorisk Begivenhed, der har fundet Sted ved de Aftaler, som blev truffet i Locarno.

Men jeg forstod jo, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard — jeg behøver i denne Forbindelse ikke at tale om det ærede Medlem Hr. Pürschel, som erklærer overhovedet aldrig at ville forhandle om noget som helst vedrørende Militærvæsenet, som gaar i den Retning, vi maa anlægge: en fuldkommen Omdannelse af det. . . . Ja, jeg ser til min Overraskelse, at det ærede Medlem ryster paa Hovedet, jeg begynder derved at fange nyt Haab; men jeg er bange for, at det ærede Medlem ikke længe lader mig blive i det, jeg er gaaet ud fra, at til det ærede Medlem var der intet Haab at knytte. Jeg forstod, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard siger: Ja, den højtærede Forsvarsminister har nu udsat til 1. December, men han mente formodentlig virkelig, til Ratifikationerne forelaa, og naar Ratifikationerne kommer, maa vi i Venstre alligevel tage Anstand til Nedrustningskonferencen, og naar derefter Nedrustningskonferencen er naaet, maa vi tage Anstand, indtil vi ser, om den bliver af et saadant Omfang, om de Lande o. s. v., som vi er paa lige Fod med, ogsaa handler efter denne Konferencens Raad. Med andre Ord, det er en evindelig Anstandtagen, og den højtærede Forsvarsminister synes saaledes ikke at faa megen Tak for den Venlighed, som han ønskede at vise overfor Venstre. Men efter min Mening har det dog ikke været uforstandigt af ham at gøre, hvad han har gjort, thi det er slet ikke uforstandigt at lade de andre afdække deres Træskhed, og det ærede Medlem Hr. N. Neergaard har jo

været saa venlig i Dag ganske simpelt at afsløre, at han i denne Sag er en Sagfører, som vil tage Anstand til evig Tid.

Jeg takker den højtærede Undervisningsminister for Redegørelsen vedrørende Professor N. A. Larsen-Affæren. Det glædede mig navnlig at faa Svar paa det Spørgsmaal, jeg stillede til den højtærede Undervisningsminister angaaende en Udtalelse, jeg havde hørt om, hvorledes Forholdet har været. Den blev bestridt, og den viste sig ogsaa, som Ministeren sagde, ikke at være helt rigtig. Det var en Mand, der havde staaet afdøde Professor Kroman nær, der fortalte mig det, og som vidste, i hvor høj Grad Professor Kroman havde taget sig den Maade nær, hvorpaa han blev behandlet af det daværende Ministerium og af Professor N. A. Larsen. Det er saa højt sandsynligt, at det er mig, der har misforstaaet det ved at mene, at det var baade Censorposten og Formandsposten, medens det altsaa kun var en Censorpost, det drejede sig om. Men jeg ser af det, der her er meddelt, at der ikke hos Venstre — det var en Venstreminister, Enevold Sørensen, der var Tale om — og ej heller hos Prof. N. A. Larsen er nogen principiel Modstand mod at undlade at genvælge eller at søge fjernet en Mand fra en saadan Stilling som den, der er betegnet som Censor ved de paagældende Undervisningsanstalter, og at derfor den Uvillie, de har rettet mod den højtærede Undervisningsminister ved denne Lejlighed, ikke beror paa en grundfæstet Overbevisning om, hvorledes Tilstandene bør være, men naturligvis en grundfæstet Overbevisning om, at en socialdemokratisk Regering aldrig vil have Ret til at anvende lignende Fremgangsmaader, som de selv har anvendt. Men det forekommer mig ogsaa, at en Bemærkning, jeg fremsatte om, at den daværende Undervisningsminister, altsaa Enevold Sørensen, og Professor N. A. Larsen havde været behændigere med Hensyn til Opnaelsen af deres Formaal end den nuværende Undervisningsminister, er blevet bekræftet; thi dem lykkedes det at blive af med Professor Kroman, medens det endnu ikke er lykkedes den højtærede Undervisningsminister at faa Professor N. A. Larsen erstattet paa dette *begrænsede* Omraade — jeg maa nemlig gentage overfor Udtalelser af tidligere ærede Talere, at det ikke her drejer sig om Afskedigelse fra et Embede, men om at frigøre dette Embede fra en lille Bistilling.

Der er fremsat forskellige Udtalelser om den højtærede Undervisningsminister,